

[Justitsministeren.]

som siger, at der kan finde Løsladelse Sted, naar Fængslingsens Fortsættelse skønnes at ville medføre en længere Frihedsberøvelse end den, der kan forventes idømt, og det bliver saa naturligvis Anklagemyndighederens Opgave at udøve et Skøn over, hvorvidt Fængslingsens Fortsættelse skønnes at ville medføre en saadan længere Frihedsberøvelse, men dette Skøn tror jeg ogsaa man trygt kan overlade Anklagemyndighederne at udøve.

Det ærede Medlem Hr. Hjermind kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man havde Hjemmel til den Løsladelse, der hidtil har fundet Sted, og hvorom Udvalget har faaet Besked. Jeg har allerede ved første Behandling udtalt, at jeg, uden at kritisere den Løsladelse, der har fundet Sted, fandt, at det var det rigtigste at skabe en Hjemmel, som fjernede al Tvivl om denne Løsladelses Berettigelse. Derfor var ogsaa noget af det første, jeg gjorde, da jeg blev Minister, at sige til Anklagemyndigheden: jeg vil gerne have dette standset, indtil jeg faar en Hjemmel, som fjerner al Tvivl. Derved tror jeg at være i Overensstemmelse med den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Hjermind har givet Udtryk for.

Med Hensyn til det Arrestreglement, der er uddelt til Varetægtsfangerne, skal jeg bemærke, at jeg med det Cirkulære, jeg har udsendt i November Maaned, i og for sig mener at have fulgt den Linie, som min Forgænger, det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, har været inde paa, og hvad enten jeg har fulgt den eller ej, har jeg i hvert Fald i dette Cirkulære givet Udtryk for det, der er min Opfattelse, min absolutte og ubetingede Opfattelse, nemlig at de Varetægtsfanger, der sidder arresteret efter Forræderiloven, skal have den samme Behandling som alle andre Varetægtsfanger. Mit Cirkulære til Arresthusene og Fængslerne gaar derfor ud paa, at man skal søge, saa vidt det er muligt, at overholde de Regler, der er givet i Reglementsbogen for Varetægtsfanger, og samtidig har jeg fundet det rigtigst, at denne Reglementsbog, som Loven hjemler Varetægtsfangerne Ret til at faa udleveret, men som de altsaa hidtil ikke havde faaet udleveret, blev udleveret til dem. Dette Reglement indeholder Regler for Varetægtsfangers Behandling, men indeholder ogsaa forskellige Bestemmelser om, at disse Reglers Overholdelse selvfølgelig maa være afhængig af, om Forholdene tilader, at de bliver overholdt.

Jeg var bekendt med, at der hos mange Varetægtsfanger var Utilfredshed med, at man ikke fik Reglementsbogen udleveret, og da mit Synspunkt altsaa var dette, at Behandlingen skulde være i Overensstemmelse med Lovgivningens Regler, fandt jeg det rigtigst at udlevere denne Bog. Samtidig med Bogens Udlevering blev der lavet et kortere Reglement til Varetægtsfangerne, indeholdende Oplysninger om, hvilke Begrænsninger de nuværende Forhold krævede, og i hvilket Omfang Reglementet altsaa kunde overholdes. Dette begrænsende Reglement blev straks sat i Arbejde, og da det tog nogle Dage at duplikere det, skete der altsaa det, at det blev udleveret nogle Dage efter, at selve Hovedreglementet var blevet udleveret.

Det er anført, at Reglements bogens Udlevering har medført forskellig Uro i Fængslerne, idet Fangerne har krævet de Rettigheder, som de mente tilkom dem efter Reglementsbogen. Straks da jeg hørte dette, bad jeg Fængselsdirektøren om i et Par Dage Morgen og Aften at forespørge Fængselsinspektørerne, om der var Uro i Anledning af Reglementets Udlevering. Det viste sig, at de Svar, der indløb paa disse Forespørgsler, gik ud paa, at Fængselsinspektørerne efter at have undersøgt Forholdene kunde oplyse, at der ikke i Vestre Fængsel var konstateret nogen som helst Uro i Anledning af Udleveringen af Reglementet. Og, tilføjede Fængselsdirektøren, det er Fængselsinspektørernes Indtryk, at det er en Fordel, at Reglementsbogen er udleveret, idet man tidligere havde talrige Henvendelser fra Fangerne med Anmodning om at blive gjort bekendt med de Regler, der gjaldt for Behandlingen af dem. Jeg tror, at naar Forholdet er dette, saa er der ingen Grund til at rejse nogen større Diskussion om dette Spørgsmaal.

Ja, det er, hvad jeg har at svare paa de Udtalelser, der er fremsat. Jeg gentager, at jeg gerne vilde have haft en videregaaende Hjemmel, fordi jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Lorentzen i, at Forholdene f. Eks. paa Sundholm er af en saadan Karakter, at det er et meget stort Ansvar, man paatager sig, hvis man ikke gør noget for at ændre disse Forhold. Jeg tænker med stor Ængstelse paa, hvordan det vil gaa, hvis der skulde udbryde en Epidemilignende sygdom i disse overfyldte Lokaler, hvor der sidder 50—70 Mennesker i een Stue. Men jeg har nu gjort mit for at afhjælpe denne Mangel, og jeg har ikke kunnet komme videre end til, hvad jeg har